

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20024/2024
09.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зорана Ненковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Зајечару, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зајечару, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гжрр1 192/22 од 10.05.2024. године, у седници одржаној 09.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гжрр1 192/22 од 10.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гжрр1 192/22 од 10.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару Прр1 268/2021 од 26.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци на досуђени износ главног дуга од 191.737,75 динара у предмету Основног суда у Зајечару Прр1 449/2019 исплати на име законске затезне камате за период од 26.06.2019. године до 29.09.2020. године износ од 24.192,16 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.234,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гжрр1 192/22 од 10.05.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој на досуђени износ главног дуга од 191.737,75 динара у предмету Основног суда у Зајечару Прр1 449/2019 исплати на име законске затезне камате за период од 26.06.2019. године до 29.09.2020. године износ од 24.192,16 динара. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о

њеној ревизији одлучи као о посебној ревизији (члан 404. Закона о парничном поступку).

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да би се прихватило одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини затезне камате обрачунате на износ главног потраживања које је тужилци признато у другом парничном поступку (Прр1 449/2019), за период од поношења тужбе у том поступку 26.06.2019. године до принудне наплате овог потраживања у поступку извршења дана 29.09.2020. године.

Имајући у виду врсту спора, садржину тражене правне заштите и начин пресуђења, те разлоге из побијане другостепене пресуде којом је одбијен тужбени захтев полазећи од утврђена да тражена камата није била део тужбеног захтева у претходно вођеној парцици (правноснажном пресудом Основног суда у Зајечару Прр1 449/2019 одбијен захтев за исплату камате од 05.12.2019. године до исплате) и да је досуђено главно потраживање без камате у целости намирено, по оцени Врховног суда није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе или ново тумачење материјалног права у погледу тражене камате.

Позивање ревидента на супротне првостепене одлуке донете у другим предметима са сличним чињеничним стањем и истим правним основом нема утицаја на оцену изузетне дозвољености ревизије јер су за уједначавање судске праксе релеванте супротне одлуке Врховног суда.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена. Због тога се у тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП.

Тужба ради накнаде штете поднета је 03.12.2021. године. Вредност предмета спора је 24.192,16 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиље није дозвољена без обзира на преиначујућу одлуку другостепеног суда.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић